

Petr Hrudka

HISTORIE MĚSTSKÉHO KULTURNÍHO STŘEDISKA V JAROMĚŘI

Bakalářská práce studijního oboru počítačová podpora v archivnictví.

Katedra pomocných věd historických a archivnictví Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové

Hradec Králové 2019

Posudek vedoucího práce

Dle Zadání se hodnocená práce měla „...zabývat historií Městského kulturního střediska v Jaroměři...“, dále se měla zaměřit „...na samotnou historii divadelních počátků ve městě, počínaje fungování ochotnického souboru, konče současnou dobou. Výstupem budou internetové stránky.“

Vlastní text sleduje tři základní linie.

V první řadě autor předkládá obsáhlý přehled historie (především) ochotnického divadla v Jaroměři od počátku 18. století prakticky až do současnosti, který je založen především na již publikovaných titulech, částečně na archivních pramenech, v novější době též na kronikářských zápisech.

Vedle toho čas od času dotkne minulosti objektu tělocvičny jaroměřského Sokola, která se postupně stala místem divadelních aktivit ve městě a též sídlem Městského kulturního střediska v Jaroměři (dále je: MKS). Zde využívá kromě jiného i historické stavební plány a fotografickou dokumentaci.

Vlastnímu MKS, které bylo dle informací autora založeno 1. ledna 1991 (srv. str. 38) a jehož historie by měla tvořit hlavní těžiště práce, je věnovaná pozornost menší, spíše torzovitá a nesystematická, srv. např. zmínky o konání politických mítinků, pořádání tanečních kurzů, adventních trhů apod.

Domnívám se, že ne vždy se tyto tři směry výkladu protnul v zájmu nějakého zhodnocení významu a postavení sledovaného MKS.

Jakkoli chápu, že by bylo vhodné a nutné případné ustavení instituce typu „kulturního střediska“ zasadit do nějakých historických a dobových souvislostí a vztahů, vazbu mezi MKS a divadelními aktivitami v 19. století autor ve svém textu nijak podrobněji nedokládá.

V celém exkursu autor příliš nerozlišuje neprofesionální hraní divadla, tedy aktivitu obvykle označovanou jako „ochotnické“ či „amatérské“ divadlo, a to zpočátku (zde v první polovině 19. století) na neinstitutionalizované bázi, posléze, po polovině 19. století na platformě nově ustanovovaných spolků, od produkcí provozovaných v téže době profesionálními divadelními společnostmi. Podobně ne zcela jasně prezentuje rozdíl, kdy původně autonomní spolky byly pro 2. světové válce donuceny vstoupit pod nejrůznější „řizovatelské organizace“ Viz např. jeho ne zcela přesná formulace, že např. „...14. prosince 1950 divadelní soubor Vrchlický přešel k závodu JUTA 3...“ (str. 33). Velmi stručně zaznamenal situaci po r. 1951, kdy ve městě fungovaly tři divadelní soubory v rámci různých „závodních klubů“ (str. 34) i jejich sloučení pod Závodní klub Mír, posléze pod „Jednotný klub pracujících“ nebo „Spojený klub pracujících“ (tamtéž). Podobně téměř nehodnotí význam opětovného obnovení možností svobodného sdružování v rámci tzv. „občanských sdružení“ od jara 1990, resp. nově definovaných „spolků“ od počátku r. 2014.

Alespoň základní zhodnocení významu a vlivu těchto změn na vznik nějaké formy institucionalizovaného „kulturního střediska“ v konkrétní historické době však nenacházím.

Místo toho je práci přiřazen závěr (str. 59 a násl.), který v první řadě konstatuje, že „...přes nepřízně osudu si amatérští divadelníci udrželi své místo na společenském žebříčku.....si spolek udržuje poměrně slušné zázemí a celkové uznání v současné době...“

Současné fungování instituce posuzuje autor zejména skrze politické působení ředitele střediska a vyjadřuje svůj názor na jeho předpoklady pro výkon této funkce. Zde hodnotí kriticky program MKS jako „populistický ve smyslu jít místnímu divákovi naproti...“ (str. 60), naopak pozitivně přijímá vznik „alternativní scény dramatického oboru“ (tamtéž). Činí tak především na základě rozhovoru s dnes již bývalým ředitelem MKS, který byl v době psaní práce zvolen starostou města. Záznam poměrně obsáhlého rozhovoru s ním, je uveden v příloze.

Vlastní práce se tak pohybuje na samé hraně historické studie o historii a významu konkrétní instituce.

Text má logickou strukturu, je psán bez podstatných prohřešků proti pravopisné normě.

Obsahuje některé drobné nepřesnosti, jako např. „Comedien-Haus“ (str. 11). Jestliže rozumím kontextu správně, pak by v textu na str. 17, kde popisuje souvislosti stavby Sokolovny na samém přelomu 19. a 20. století („...oslovený Jan Čermák, jenž **dříve** /zvýraznil ZZ/ prosadil známý Wenkeův dům podle návrhu Josefa Gočára“), měla být jiná souslednost časů, protože stavba Wankeova domu proběhla později. Stylistickou zvláštností je např. formulace „...napjaté vztahy mezi divadelním spolkem a Sokolem **ústí** (zvýraznil ZZ) především z toho, že....“ (str. 31).

Někdy jsou do textu vloženy pasáže bez přímého a podstatného významu pro téma – např. zmínka o probíhající „měnové změně“ v r. 1993 (str. 39) či spíše úsměvný detail s požádání o ruku při derniéře Gogolovy Ženitby přímo na jevišti (str. 48-49).

Praktická část je věnována vytvoření webových stránek. Zda jsou tyto skutečně „výstupem“ předložené práce, jak je definováno v jejím zadání, musí posoudit specialista obou IT, případně odborník na počítačovou podporu archivnictví.

Závěr:

I přes naznačené problémy (historické části) **doporučuji práci k obhajobě**, při které předpokládám, že autor některé připomínky vysvětlí a své názory obhájí.

Nahrnuji hodnocení:

V Hradci Králové dne 28. května 2019

PhDr. Zdeněk Zahradník, vedoucí práce